

narchi, vil indføre hensigtsmæssige Forandringer, saa er der den fuldstændigste Interessesidentitet; thi det er almindelige statsøconomiske Principer og Handelsforhold, og det er jo meget bekendt, at der ere andre Landsdele i Danmark, der have en lige saa acty. Interesse deri, som nogle enkelte Byer i det egentlige Danmark, for den største Deel af Landet er denne Sag aldeles uvedkommende. Naar den ærede Taler har meent, at jeg med Lidenskab o. s. v. skulde have sigtet til ham, fremgaaer det klart af mine Ord, at jeg havde for Die den noget febrilske Sindsstemning, hvormed Lovudkastet blev modtaget ved sin Forelæggelse, og da havde jeg ikke havt Leilighed til at føle den sidste ærede Taler paa Pulten.

Indenrigsministeren: Den ærede næstforegaaende Taler maa have misforstaaet mig med Hensyn til Spørgsmaalet om denne Sags mulige Forelæggelse for Rigsraadet. Det er ganske vist, at den maa forelægges af Regjeringen, og det er ganske vist, at, naar Regjeringen bestemmer sig dertil, maa Regjeringen erklære, at, naar Rigsraadet er enig deri, saa vil den efter samtlige Forhold, der foreligge, da der er et Competence-spørgsmaal tilstede, tilraade, at dette Competence-spørgsmaal afgjøres saaledes. Men naar jeg sagde, at Regjeringen ikke vil gjøre Forslaget til stt, saa er Meningens deraf, at Regjeringen hverken vilde udtale sig for, at det er den Anskuelse, som Regjeringen i og for sig, uafhængig af de foreliggende Forhold, vilde ansee for den bedste, eller vilde udtale sig om, hvilket Resultat Regjeringen vilde komme til, naar den skulde optræde som Dommer i Sagen efter Forfatningslovens § 22.

Besvarelse: Jeg skal kun ganske kort bemærke, at naar den meget ærede Rigsdagsmand for Belle har tilbudt sig at føle min Puls, naar jeg ikke skulde befinde mig vel, da takker jeg ham meget for hans Tilbud; men jeg tvivler paa, at jeg kan benytte mig deraf. Iøvrigt skal jeg blot tilføie, at jeg ikke har forsøgt eller villet forsøge paa at give nogen Forklaring af hvad „indre“ er. Jeg refererede mig i den Henseende til de Dtringer, hvormed

Finantslovsforslaget for Finantsaaret 1854—55 blev forelagt, og hvori det udtrykkelig sagdes, at „Colonierne indre Lovgivning og Administrationsanliggender betragtes som et for Kongeriget særligt Anliggende.“ Det var dertil, jeg holdt mig; og jeg troer, at der endnu ikke er forekommet Noget, der kunde bevise, at det Skjelnemærke, man har truffet, er overeensstemmende med den da givne Forklaring. Der er ikke, saavidt mig bekendt, under Rigsdagens Forhandlinger, siden denne Sag første Gang kom frem, nemlig i 1853, fremkommet Noget, hvorved den Forklaring, som da blev givet, er blevet befundet at være urigtig.

Da Ingen videre ønskede at yttre sig, fattedes Sagens Overgang til anden Behandling under Afstemning, hvorved den vedtoges med 25 Stemmer mod 3.

Formanden: Endringsforslag, som maatte ønskes stillede til denne Sags anden Behandling, bedes afgivne inden imorgen Aften.

Den næste Sag paa Dagsordenen angaaer Forslag til Lov om Tillægsbevilling for Finantsaaret 1854—55. Denne Sag er til første Behandling.

(Lovforslaget findes i Anh. Sp. 609).

Besvarelse: Med Hensyn til nærværende Forslag, som angaaer en Tillægsbevilling for Finantsaaret 1854—55, skal jeg tillade mig et Par Bemærkninger om det, der har forekommet mig at være særegent ved dette Forslag med Hensyn til det Princip, som deri er fulgt. Det er jo allerede noget Extraordinært, at der fremkommer en Tillægsbevillingslov for et Finantsaar, som er afsluttet, for et Finantsaar, for hvilket Regnskabet allerede er trykt omdeelt til Rigsdagen. Forsaavidt dette nu angif Udgifter, som vare afholdte udenfor Finantsloven, Udgifter, hvortil Finantsloven slet ikke havde taget Hensyn, da vilde det jo være i sin Orden; men dette er ikke Tilfældet. Der er nemlig søgt Bevilling paa Conti, som findes i Finantsloven og i Virkeligheden ere af de saakaldte calculatoriske; det er Udgifter, som ikke iforveien kunne beregnes med Bestemt-